

ÖRNEKTİR VEFAYA ZAMAN

Zaman zaman bir dizide duyduğum bir söz yankılanır zihnimde: “Borcun bir vadesi vardır, bir gün ödemek zorundasındır. Ama emanet... Emanet farklıdır. Birisi canını teslim eder sana, en büyük sırrını, en gizli korkusunu, kimseye anlatamadığı arzusunu, içten içe çabaladığı davasını... Bunların hiçbirinin bir vadesi yoktur.” Vefa da bir emanettir aslında. Hayatımızın herhangi bir saniyesinden geçmiş olan insanların bize emanetidir, hayatının herhangi bir saniyesinde bulunduğumuz insanlara bıraktığımız bir emanettir.

Sadece dört kelime değildir, koca bir ömürdür. Kelime anlamı olarak verilen sözü tutmak, borcunu ödemek anlamına gelse de vefa aslında bir ömür ödenemeyecek olan eşsiz bir değerdir. Vefaya vefayla karşılık bulursan, o zaman güzelleşir bu yalan dünya. Tanımadığın bir insana saygı duymak bile vefadır aslında. Kimseyi küçümsememek, yaratılanı Yaradan’dan ötürü sevmek... Tanıdıklarımıza olan vefa? Sadece birlikteyken mi vefalı olunur, ilişkinizi bitirdiğinizde vefa göreviniz de mi biter? İlişkiler bitse de, o kişiyle zaman kavramı yok olmuş olsa da yine de ona saygı duyabilmektir vefa, anılara saygı gösterebilmektir.

Bir beceri işidir vefa, bir karakter işidir. Her yiğidin harcı değildir derler ya, karakterin o değerle yoğurulmuş olması gerekir. Peki biz Müslümanların, ümmeti Muhammed’in vefası nedir, nasıldır? Namaz kılmak, oruç tutmak girer mi vefaya? Bunlar zaten bize farz değil midir, görevimiz değil midir? O zaman nedir bizlerin dinimize karşı olması gereken, peygamber efendimize (s.a.v) göstermemiz gereken vefa? Anı an kabul etmek değil midir, her anı değerlendirmek değil midir? Boş gezer mi hiç bir Müslüman, vaktini gereksiz yere harcar mı? Hz. Muhammed (s.a.v)’in "Kıyamet günü, dört şeyden sual edilmedikçe kulun ayakları (Rabb’inin huzurundan) ayrılamaz: Ömrünü nerede harcadığından, ne amelde bulunduğundan, malını nerede kazandığından ve nereye harcadığından, vücudunu nerede çürüttüğünden.” hadisini bilmez mi? Allah’ın Asr suresinde zamana yemin ettiğini bile bile biz daha neyi bekleriz ki, neyi bilmeyiz ki nasıl olmalıdır vefa? “Allah bizden razı mı, biz onun yanında nasıl bir kuluz?” diye sorar mıyız kendimize?

Onun sevgilisine tabi olmaktır Allah’a karşı vefa. Onun istediklerini yaparız, memnun olmadığı şeyleri terk ederiz. Yol haritamızı Kur’an-ı Kerim ve sünnet yapmaktır Allah’a ve peygamberine karşı vefa, o çizgiden şaşmamaktır. Her adımımızda başlangıç anahtarımız “Bismillahirrahmanirrahim” olduğu sürece hangi kapı kapanır ki yüzümüze? Bizler, “Zaman yetmiyor.” derken bile Allah’a ve peygamberine vefa göstererek yaşadığımız sürece zamanın arttığını, bereketlendiğini görmez miyiz? Bakınız zaman bile gösteriyor vefasını, karşılığını. Vefası olmayan varlık, kavram bile yokken bizim beklemek için sebebimiz ne ola ki hâlâ karakterimizi vefa hamuru ile yoğurmuyoruz? Velhasıl kelim dostlarımız, vefalı birisi olmanız ve vefalı insanlarla karşılaşmanız dileğiyle... Yolunuz vefa olsun.

Sıla SİĞİNDİ